

Bethdning, saa snart det bliver bekendt som Blandingsbrød. Men Enhver, der kjender Noget til det, veed jo, hvor stor Bethdning det har, hvad Brødet blandes med. Hvis Rugbrød blandes med god Hvede saa er det en god Blanding, saa er det altsaa heldigt; men hvis det bliver blandet med Affald, med Aalid og med den Slags Ting, saa er det en daarlig Blanding. Denne Bestemmelse vil sikkert faae saare lidt Bethdning, hvis det ikke skal siges bestemt, hvad det er for en Blanding. Enhver, som har lidt Kjendskab til Forholdene, veed, at navnlig de store Møllere nu sælger en hel Del Affald, som gaar ud i Provindsbyerne og ud paa Landet til Bagerne, som kjøbe det, og som saa bage det til Brød. Det er fra de store Møllere, saabant Affald kommer. Det bliver blandet med Rug og gaar saa til de smaa Bagerier og Forbrugsforeninger, og der bliver det solgt som Rug. Denne Blanding er ofte uheldig og det er i Grunden Affald, som bliver solgt som Rug. Nu vil jeg rette det Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, hvorledes dette skal opfattes, om saadant Salg af Mel fra disse Møllere kommer ind under denne Bestemmelse her? Hvis nemlig Bagerne i god Tro gaa hen og kjøbe denne Blanding eller dette Affald af vedkommende Møller, og det saa bliver anholdt, skal saa Strafsansvaret falde paa denne Bager eller paa vedkommende Møller, der har solgt Melet? Jeg kan ikke ret se, om det kommer ind under Lovens som Næringsmiddel, eller kommer til at staa, som hvad Vedkommende nu finder for godt at sige, at det er. Selv om denne Bestemmelse staa der, vil mangan en Bager komme til at handle i god Tro og bage sit Brød af denne Blanding af Rug og Hvedemel og lade det gaa i Handelen. Naar det saa bliver undersøgt, vil det vise sig, at det er Blandingsgods, uden at han er Skyld deri, og det kan Bagerne ikke være tjente med. Naar de ikke kunne gaa tilbage til Mølleren, som har solgt dem det daarlige Mel, mener jeg, at Bagerne ville i høi Grad blive forurettede. — Saa er der en Bestemmelse i § 7, angaaende Salg af Kjød, der hidrører fra selvdøde eller syge Kreaturer, som jeg ogsaa gjerne vilde omtale med et Par Ord. Jeg mener, at denne Bestemmelse om, at den, der sælger Sigt, skal gjøre Kjøberens opmærksom paa, at det er Kjød af selvdøde eller syge Kreaturer, ikke har Meget paa sig. For det Første kan der jo være megen Forskjel paa Kjød af selvdøde Kreaturer, men det skal jeg lade ligge, men naar man kjender Forholdene ude paa Landet og veed, hvorledes Salget af Kjød af den Slags Kreaturer fore-

gaar, saa maa man se noget tvivlsomt paa, at Straffebestemmelserne skulle komme til Anvendelse ogsaa i disse Tilfælde, saaledes som det er foreslaaet her i Paragrafen. Det er mærkeligt, at ude paa Landet forsvinder alle de selvdøde Kreaturer, der er Ingen, der veed, hvor de blive af, og det gaar formodentlig saaledes til, at Alt, hvad der overhovedet kan sælges deraf, bliver solgt som rigtig godt konstant Kjød. De Gøst, der sælge det, tro selv, at det er godt, friskt Kjød de sælge, og det kommer af, at de, der først have havt med Kjøbet at gjøre, ere navnlig Slagtere fra Kjøbstæderne. De have opkjøbt den Slags Kjød, og saa sende de det fra Byerne ud paa Landet. Naar saa den Vedkommende, der forhandler dette Kjød, staaar overfor de Kunder, som han mange Gange er nøie kjendt med, i Bøndergaardene og Hujene, hvad har saa den Paastand paa sig fra Kjøberens Side, at det mulig ikke forholder sig rigtigt med dette gode og friske Kjød, naar Slagteren har sagt Nei dertil. Der er ingen Garanti for, at Sandheden skal komme frem. Der staaar i Paragrafen, at den Vedkommende skal fortælle, at Kreaturet er selvdødt eller har været sygt, men naar Slagteren i Kjøbstaden er fremkommen med sin Paastand, hjælper det ikke meget, at Konen i Huset siger Nei, den, der sælger, veed formodentlig ikke bedre end at hun har Uret. Det er en saa vag Bestemmelse, at jeg ikke kan sige Andet, end at naar vi skulle have Kontrol med Salg af Kjød, hvad jeg tror er nødvendigt, maa vi have det helt anderledes klareret, hvorledes den Mand, der handler med selvdødt Kjød eller Kjød af syge Kreaturer, er stillet. Det maa vi have bestemt paa en hel anden Maade baade for dem, der forhandle det paa Landet og for dem der sælge det i Kjøbstæderne. Til disse Bemærkninger skal jeg indstrænke mig.

P. Solum: Jeg har ønsket at gjøre nogle ganske saa Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Jeg for mit Vedkommende vilde gjerne ønske dette Lovforslag en saa hurtig Fremme som muligt, fordi Tilfyn med Levnetsmidler navnlig har en stor Bethdning overfor den fattige Del af Befolkningen. Er der noget Næringsmiddel, i det Hele taget noget Levnetsmiddel, som er udsat for Forsølfning, er det selvfølgelig dem, der fabrikeres og tilvirkes billigt, og som paa Grund af deres Billighed stadig kjøbes af den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Med Hensyn til hvad der er bleven sagt om Bestemmelsen i § 1 om Oprettelsen af et Laboratorium, kan jeg ligesom de øvrige Talere være enig i, at det er me-